

Bom haj Bóh!

Sy-li spěval,
Pilnje dělal,
Strowja ūe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njech ty spěvať
Swérne dělať
Wšedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew če. F

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 14. dezembra 1924.

Cížheč a naklad Čsmolerjez knihicízhečeřnje a knihařnje řap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadža řozdu žobotu a plací na měsaz 15 slothy pjenježlow.

3. njedžela adventa.

Math. 11, 2—10.

Tsécí advent rěči k nam wo Žanu, křeženiku. Wón je tón, kíž je pschi Žordanje předowal wo pschichodze Mežiaža, a cíž, kíž tam won džechu k njemu, klyschachu, kaf bu tež jím prajene: Cížce pokutu, pschetož Bože kralestwo je ſo pschiblížko. A tuteho Žana ſu nětk do jaſtva cížnyli, mjes tym, ſo ſo wonkach w Židovskim ludu ſapóčnje mózne ſkulkovanie Žefužowe. A tam w jaſtvoje ma Žan ſwoju ſchtundu dwělowanja, hacž je tutón Žefuž woprawdze tón, kíž pschincíz mějesche, tón ſlubjenný Mežias. A we ſwojej ſtyfnoſci ſezele won k njemu pscheczelot, ſo blyſtaj ſo praschałoj Žefuža, hacž je won Khrystuž, tón ſyn Boži. — To ſu woprawdze cježke čzažy, hdž dwělowanje chze naž pschemož. A kaf je Žan dýrbjal ſtaž w tajkim dwělowanju, tak tež naſche žitovenje njebudže bjes njeho. Wo tym rěči naſche ſłowo, a wono chze nam tež prajicž: Sbóžny je tón, kíž ſo na tym Ženjeſu njepohóřchuje.

Hisheče ras, Žan wjazy ſjawonje njefuttuje. Wón je w jaſtvoje. Žedyn džel jeho profetiskeho ſłowa je dopjelnjeny: Ja pak dýrbju wotebjeracž. A tam ſi jaſtva je klyſhcež jeho ſtyfne praschenje, ſi kotrehož ſlincži dwělowanje a njewěſtoſež, a tola tež ſažo, hdž prawje ſedžbujemy, wéra, kotrež by měla tak radu poſlnu wěſtoſež: Šsy th tón, kotrež pschincíz ma, abo dýrbimy na druhého cžakacž? Kaf je móhlo pschincíz k tuteniu praschenju runje pola Žana? Drje tež Žan běſche ſa wěſte měl, ſo budže Mežiaž hnydom ſud džeržecž nad cžlowjekami, ſo budže natwaricž nowy porjad ſwěta. Ale wſcho, ſchtož Žefuž cžinjesch, ſdasche ſo Žanej jenož bycž pschihotovaze ſkulkovanie. Tak ſběhnje ſo

pola njeho praschenje, hacž ſnanou tež Žefuž je jenož jedhyn pschedběžer Mežiaža, kaf won ſam. Ale wono tež hishcež něſhto druhé ſi temu pschistupi: Domachyptanje, kotrež czežko leži na Žanu, to drje je tež ſi džela jeho wěru ſlabu cžinilo.

Chyli ſi teho Žanej porok cžinicž? Dýrbimy tola drje wulki wotdžel cžinicž mjes litwim khablanjom a mjes cježkim ſphtowanjom wutroby. To ſu woprawdze wboſy cžlowjekojo, kíž ſwoje měnjenje pscheměnjeja kaf draſtu. Šphtowanje, nadběhowanje, kaf jo tu pola Žana widžimy, je jenož mózne tam, hdž je hishcež něſhto wěry namačacž. Schtóž ſo wo Žefužu njestara, tón ſo tež njepohóřchuje na jeho ſkulkovanju. Čim hóle pak, ſo cžlowjek ſi tutym Žefužom ſo woteda, čim ſterje naſtanje w jeho wutrobie ſmuſkowny njemér. A tajki njemér je ſnamjo na božinſkeho ſiwnjenja a wojowanja, a to móže dowjescž k pscheco ſlubſchemu pōſnacžu Žefuža, a k pscheco wjetſchemu pōſnacžu ſebje ſamteho, hdž jenož cžlowjek ſwěru pyta. A tajki je byl wěſcje Žan, kotrenuž Žefuž ſam dawa najrijeſche ſiwděczenje, hdž tu praji: Schto ſeže wž hladacž wuſchli do puſcini? Chyſhcež wž cžlowjeka w mjehej draſeže widžecž? Haj, kotsiž mjehejku draſtu noscha, cíž ſu na kralowskich hrodach. Abo ſchto ſeže wuſchli wiđecž? Chyſhcež wž profetu widžecž? Haj, ja praju wam, kíž wjazy je hdžli profeta.

Ně, w Žefužowym praschenju dže wo křežijanſtvo ſamo. Jako jenicka na božinai móže wono jenož potom placzicž, hdž po Žefužu nimam ſu ſam Žanovo wulku wažnosć tež ſa naž a ſa naſch cžaž. Pscheco ſažo ſběhnu kaf cíž, kíž měnja, ſo dýrbí pschincíz nowy ſbóžnik a nowa na božina. Nimanu tež my tu a tam ſtyfne praschenja, a nadběhowanja, ſphtowanja? Kaf hysto ſteji tež

nascha wěra we wojowanju a dyrbi ſo wobaracé pſchecíwo nje-
wěrje! — Dha je nam wulka pomoz, ſo tež ſtwjate piſmo nam
dawa nutshladacé do czemnych hodžinow tych, kotrychž ſnajemy
jaſo móznych w duchu Božim. Haj, wono je nam wulki dobytk,
ſo wěm, ſo kaž Jan, tež hewal czi wulzy w Božim kraleſtwje
njeſzu wostali bjes czeſkikh ſphtowanjow. So tež woni njeſzu
byli pſchepuſchěni, to cžini naſ ſchězo ſažo hróblých k wojo-
wanju. A tak budže nam ſamo tajke czeſke čažy wojowanja a
duchovného ſphtowanja k bohatemu žohnowanju, a niz napoſledk
k poſylnjenju naſheje wěry. Jenož, ſo tež ſwěru phtam a ſo
wěm namakacé pucž, kiž naſ won wiedze i naſchich ſtysknosežov
k dohyczu. A to pokasa nam tež naſch teſt, hdže je naſcha pomoz
a ſchtó je tón, na kotrehož mamy ſo wobrocęcž.

Jan wobrocza ſo we ſwojim dwělowanju na teho, kiž je-
nicžny može jemu prawe wotmołwjenje dacž, na Jeſom Chrysta.
Jeſuſowe wotmołwjenje pak njeje žane jednore: Haj! Wjèle bóle,
won pokasa na to, ſchto je ſnim noweho pſchischlo do ſhwěta. To,
ſchtož je Jeſajah weschčil jaſo ſnamjo ſkutkowanja Meſiaſa, to
ſo nětko ſtawia pſches njeho: Sſlepi widža, hromi hrodža, mu-
žadni budža wucžiczeni a hluſchi ſluſcha, morwi horjewauji
a hrudym budže ewangelion předowane. Na Jeſuſowym ſkutko-
wanju dyrbi Jan pōsnacž, ſo je ſ Jeſuſom pſchischlo dopjelnjenje,
ſo je ſhwět ſe ſhwětkom, ſo je Boža móz ſtiwa w Chrystuſku Jeſu-
ſu. To wſchaf je tón wulki roſdžel mjes Janom a mjes nim.
Poſla njeho połnoſež a bohatſtwo móznych ſkutkow a wuhojenjow,
poſla Jana tež niz jene. Poſla Jana ewangelijon, poſla Jana
předowanje ſuda.

To placzi tež ſa naſ. Prawe ſtejiſchežo w naſchim zylkym
ſnutſknym ſtiwjenju hafle namakam, hdž džem ſe Jeſuſej. Stacž može ſo, ſo tež pobožny ras njerohymi pucž, po kotrychž
buđem ſuſto wiedženi. Ale hdž Jeſuſa prawje mamy, hdž
wěm jeho ſtiwjenje a ſnajemy tu móz, kotraž wot njeho wu-
khadža, dha ſhonimy tež, kajke žohnowanje wuńdze wot tuteho
Jeſuſa tež na naſ, a ſchto jeho ewangelijon ſamóže. Hdžez je
Jeſuſ, a hdžez člawnjekojem ſamu dadža woprawdze ſkutkowacž, tam
je něſhto noſe. A ſo ewangelijon njeje hiſchěze wjazy doko-
nialo, to njeleži na Chrystuſku, a niz na jeho ewangeliju, ale na
naſ ežlowjekach ſamych, wo kotrychž rěka huſto hiſchěze dženža:
A wy ſeje njechali. A tola, hdžez hladam, na wulke ſtutti
iſchecžijanskeje luboſeže, kotraž pyta w Jeſuſowym mjenje ſhubje-
nych a pomha ſažo horje padnjenym; hdž džem ſuſt do wu-
ſtawow ſa ſlepých a bědných a ſa duchakhorých; abo hdž hladam
na ſcheroke polo ſnutſknynego a ſwonſknynego miſionſta, wſcho
to njeje ſapocžak abo wuſydel ani ſtat, oni gmejna, ale lu-
boſež je to byla, Chrystuſkowa luboſež, kotraž je ſtiwa w ežlowje-
kach. Ta je ſhwědonymia wubudžila, je hrědki ſběrala, je twarila
a wuſydel. A ſchtóž jenož chze, tón hluſchi na thžazore waſchnje
wyžoki ſerluſch, kiž ſpěva wo tym, kiž je pſchischlo do ſhwěta, ſo
by poſtajil knjeſtvo luboſeže, a kiž dawa naſrjeňſe: w nje-
měrje ſhwěta ſbóžny mér wutroby tym, kiž na njeho ſo ſpuschěza.

Jt temu chzem ſe tež my hicž, jemu napschecžiwo, kiž chze hdž
i nami ſwjecziež, a tež pſchi naſ njech ſo ſjewi wjeſele naſhoni-
uje teho, ſchtož Chrystuſk praji w naſchim ſlowie: Šbóžny je tón,
kiž ſo na mni njeſpohóřchuje. Hamjen.

Biblija.

Kniha, kotruž naſbóle ſupuja, je pſchězo hiſchěze biblija.
W ſańdenym lěče buchu 30 milijonow biblijow roſpſchedath. To je licžba, kotraž czi wě něſhto prajicž a kotraž pſchi wſchém
herjefanju pſchecžiwo bibliji a nabožinje wotsje doſcz rěci a wola:
„Hdyb' ſhwět ſo mjerit ſi czertami a naſ wſchěch pöžrjecž chyli,

dhä naſ to nječo njeſtroži, wſchaf bychmy ſi měrom byli! —
To ſlowo dyrbi wostajicž a žanoh' džaka doſtacž! — Žene ame-
rikanske bibliſke towarzſtvo je ſamo hido bibliju w 175 rěčach
czishečzalo. Wſcho hromadže je jich to wjaz hacž džewjecž kroč
teſko rěčow a naręčow, w kotrychž je biblija czishečzana. Wo-
žebje je to tu ſhwili Amerika, kotraž ſo wožebje ſa roſſchérjenje
biblije ſtara a — tež kupuje. Sſluscha to Američzanam k wſchě-
nem ſtiwjenju, ſo w bibliji czitaju. W Sjednoczenych ſtatach
Ameriki je ſo w ſańdenym lěče junkróč wjazh biblijow roſ-
pſchedalo džzli ſeto předy. — Ač ſteji to poſla naſ, w tych kra-
jach, kotrymž bu biblija najprjedy w maczernej rěči data? ?

3. Advent.

Adventski ſerluſch,*

— ſ psalma 24, 7—10.

Bo ſwojim hloſu.

Nět wrota wſchě wſchaf wotewrče;
k wam pſchihadža ſenjeſ ſražnoſež!
Wón kral je wſchitlich ſraleſtow
a ſdobom Šbóžnik hréſhnikow,
kiž poſſicžuje ſtiwjenje,
tuž ſi wjeſeloscežu wjſtajež:
Budž ſhwaleny mój Boh,
mój Wóczez bohath!

Wón prawy je, wam ſpomože,
kaž towarſhka ſi nim ežichoscež dže;
joh' ſrona ſwjatoscež Boža je
a jeho bjerlo ſmiljenje;
wſchu wotehnal nam nuſu je,
tuž ſi wjeſeloscežu wjſtajež:
Budž ſhwaleny mój Boh,
mój Šbóžnik ſpomožny!

Kraj ſi ludom ſbožowny tam je,
hdžez tutón kral ſam kraluje.
Ož, derje wſchém tež wutrobam,
hdžez tutón kral ma ſaſtup ſam!
Hlej, ſlónzo won je wjeſela,
ſo i nim wicha radoſež pſchihadža!
Budž ſhwaleny mój Boh,
mój Troſchtař wobſtajn!

Nět wrota wſchě wſchaf wotewrče,
njech wutroba dom jeho je!
Sſo ſi poſožnoſežu wuphſež
a wutrobnje ſo radujcze!
Tak won kaž kral tež pſchińdze k wam,
haj, ſbože da a poſoj wam. —
Budž ſhwaleny mój Boh,
Wótz, Šbóžnik, Troſchtař mój!

Pſchińdž, Jeſu, o mój Šbóžnik!
Fa wotewrju czi ſcheroke.
Ach, poj ſe ſwojej miłoscež,
tež nam ſjew ſwoju dobrout!
Twój ſwiaty! Ož njech dovjedže
naſ do wěčneje ſbóžnoſež! —
Njech, ſenježe, ſallinči
czescž, ſhwala ſwězne czi!

* Spěvat je Jurij Weissel, † 1635; — ſežerhſežiř Matej Urban, * 1846.

Hodowny blyſchež

(Poſracžowanje.)

Bě to dwaj dnjej po Madleninych narodninach rano. We-
pſchedlhěži hrodi ſo wotsje a ſtysknje ſaſchikny. ſenjeſ a knjeni
ſ ſaja ſedžeschtaj runje pſchi ſnědanju. Poſloczischtaj hnydom a
chwataschtaj do pſchedlhěže. Tam pſchi ſthodže ležesche Mad-

lena; njehibaſche ſo; krej bězeſche jej po lizomaj, pſchi njeſt kleczeſche, blěda kaž ſmijercz a plakajo, klužobna.

„Schtò je ſo ſtało?“ woprascha ſo knies ſ Haja ſe ſtysnym hložom, mjes tym, ſo jeho mandželska Madlenu ſvěħasche.

Šlužobna powjedasche hikajo, ſo bě runje ſ jeneje iſtov ſtu-pila, jako horjekach Madlena, wjeſele a ſmějo, ſ ſkhodej pſchi-stupi, ſo by dele ſchla. Pſchi tym je dyrbička někak ſkhodzenit ſmolicz; pſchetož w ſamſnym wokomiku bě padnyla a bě tež hižo delſkach ležala ſ jeje nohomaj, předn bě moħla jej jenož jedyn ſkhodzenit napſchecziwo ſkočežicz.

Knies ſ Haja čerjeſche do konjenza a pomħasche ſam naj-lepscheju a najspěſchnisheju konjow ſapſchahničez. Bohonczej pſchi-wola ſ blēdymaj hubomaj: „Jēdž, kaž hischeze ženje w žiwjenju, a býrnjež to konjej padnyloj! Jēdž, jēdž po lékarja! Jēdž, jēdž!“ A jako pohoncž ſe ſankami ſ wrotami won jēdjeſche, wołaſche hischeze junu: „Jēdž, jēdž a khwataj, khwataj!“ Potom khwatasche do hrodu. Tam ležesche na konopeju Madlena, blěda, kaž ſmijercz, wóczzy ſańdzelitej; pſchi njeſt kleczeſche macz. Krej wjazy njebe-žesche. Tola wona tež wjazy njeđychasche a mikawczzy ſo je wjazy njeħibashtej, bě, kažmorwa. Knies ſ Haja ſwjeſh ſo pôdla ſtwojeje mandželſteje na koleni. Njeſvérifchtaj žebi, jedyn druhemu do wocžow pohladacz, ſo bojo, ſo moħloj ſkomđicž prěnje hib-njenje abo ſdýchnenje dżowki. Poł hodžinu poſdžischo bě tu lékai, ſkili ſo na holkzo, pſchephta jo, ſkili ſo ſažo na njo a rjeknu ſmje-čom: „Je wudychała!“

Knies ſ Haja pohladny na njeħo, jačo njeħu wjedžat, ſchtu lékar pراجi, fotruž bě ſtwoju ruku na ruku maczerje położil, pراجi: „Džakujče ſo Bohu, ſo je wudychała! By-li Wam džeczo pſchi žiwjenju wostało, by duchaſlabo bylo.“ —

Tak bě ſo na jene dobo ſ hrodu ſhubilo ſbožo a wjeſele a kweſto! Čelo džescja bu w rowniſcheju poſhōwanie; bě tak, jako býchu tam nana ſobu poſhōwali. Knies ſ Haja bě po pohrjebie kaž ſam morw. Njeſtarasche ſo wo nicžo, nočyſche nicžo kly-ſcheſz a widžecž. W nim bě cžma, a tuž bě tež wokoło njeħo cžma.

Tak kaž nětko, tak ſydasche knies ſ Haja džen wote dnja; ſedma pſchinidže ſ jēdzi ſe ſtwojeje iſtov. Ničtón njeſmiedžesche ſ nim rěczež ſhiba jeho mandželska.

Tuta ſtupi runje do duri, bě ſama ſrudoba, pomalku jenož džesche hacž ſ mandželſtemu.

„Turjo!“ rjeknu, „Turjo! Njeje cži to nicžo, ſo mje hischeze maſch? Je ſo ſ džescjom wſho cžucze ſ twojeho žiwjenja ſhu-bilo? Turjo! Směrijmoj ſo! Njeħi hodowny blyſchež naju cžemnej wutrobje roſhwětli!“

„Hodowny blyſchež!“ Poſhmurjeny hlaſasche na ſtwoju mandželſku. „Móžesch ty wo hodownym blyſchežu rěczež, hdvž tola naju Madlena w rowje? Njejži to ſtwoje džeczo lubo měla?“

Knieni ſ Haja ſo ſkili a hlaſasche mužeſ runu měru do wo-žow. „Ja njeħu ſtwoje džeczo lubo měla?! Tak drje ſo ty nočy-ſche prafſcheſz?! — Turjo, móže to ſemſki ból, a býl-li to hischeze wjetſchi, hodownemu ſwjetdenjej blyſcheža rubicž?! Hdž ſežebuja iutry, Turjo, fotrež ſu ſwchemu mręczu jěrkosež wſale! Ja žebi myħlu, ſo mój to nětkle hischeze bôle hacž předn dyrbimoj džen ſwjetcežicž, ſo blyſtej naju wutrobje troſchtia namaſalej. Dowol mi . . . !“

Knies ſ Haja poſtanu ſ jenym dobom: „Ně, a tħaż krocž ně, Lena! Ja nočzu hodu ſwjetcežicž, a ničtón w hrodze njeſmě hodu ſwjetcežicž!“

*

Mjes tym, ſo knies ſ Haja ſo taſle do ſtwojeje ſrudobu ſažra, ležesche w komorzy na ūbi deleñzy Scholta, jedyn ſ pohonežow, na cžežkim khoroložu. Dwaj dnjej po ſnjeboženju Madlenu pa-dže Scholta ſe ſhnoće ūbi na twjerde huno a ūlma žebi nosy.

Bě do ſrudnych myħlow hluboko ſanurjeny býl a njebe ſedžbowal, hdže rēbl ſteji. Bě tola ſchtworež hodžinu předn jemu najmłod-ſche džeczo ſamrēlo! Běchu jo wiſliſhča pſchimnyle a wjazy nje-puſchežile! ſſebi tač na ſtwoju mału tolstu Lenku myħlo, fotraž ſo njebudže jemu nětk wjazy poſmějkowacz, fotraž nětk tam w ſo-morzy ſhmina a prosta ležesche, a žebi pſchi tym myħlo na Mad-leunu, fotraž bě tač ſrudni ſmijercz namaſala, bě rēbla ſmolik — a njeſbože jeho mjeſeſche.

Běchu jeho hnydom do jeho iſtov donjeſli a ſchořarja ſa-wolali. Tutón bě tež hnydom po lékarja pójkaſ. Lékar bě pſchi-ſchol a bě noſh do gipſa ſawobalil, a Scholta bě wſchē bolesče ſmužitoſcžu ſnježl, ſo njebh ſtwojej mandželskej hischeze wjazy ſtyska načzinil; bě tola hischeze tač hluboko doſež ſrudžena. Mjes tym bě ſchořar do hrodu ſchol, ſo by knieſej ſ Haja wo njeſbožu roſprawjal. Tutón bě jemu wobarał, pراجi, ſo dyrbi jeho na poſkoj wostajicž ſe wſchém, ſchtuž ſo wotlach ſtawa, a ſo dyrbi czi-nicž, ſchtuž chze. ſchořar bě, niežo wjazy njeprajo, wotefchol; njebe žebi tež ſwěrit, knieni něſchtio wo njeſbožu pراجicž, měnjo, ſo po knienje tež ſlepje njeſbudže hacž pola knieſa.

Tak tam to wbohi Scholta ležesche. Dyrbjesche pſchihla-do-wacz, tač to někotre dny poſdžischo mału Lenku wotnjeſechu, nje-móžesche ſobu na pſchewodženje hicž. ſſyliſh jemu ronjaču, wutroba jemu bolesche. Tydženje doſho budže tu tola taſle le-žecž dyrbjecž; žona jeho wothladanja dla wjele džela ſkomđi; nuſu wſchaf runje czerpjež njeſbudžeja; khorobna poſkadniza tola troſchku pomħasche; tola nijenje to tola ſměja, hacž herwak, a nětk hodu pſched durjemi. To bě jemu to najczežſche; džeczi njeſměja nětk žaneho wjeſela, wjedžesche, ſo tole wotefbje macz rudžesche. Ŝewak wſchaf běſchtaj ſo knies a knieni wo to ſtaraloj, ſo žane džeczo bjes hodowneho wjeſela njevoſta, ale ſetka bě ſmijercz, fotraž bě do hrodu ſaſtupila, kniežich a ludzi dželišla, kaž ſo to ſdasche. — To bě ſuta ſrudoba a žane hodowne wjeſelenje.

(Pofračowanje.)

Wſchelke ſ bliſſa a ſ daloka.

— Kommižija ſa ſerbſke ſpěvařſke džela pſchichodnu pón-dželu wot dop. 3/410 hodž. ſent.

— ſ wožadov ſhonimy, ſo ſu adveniſtojo ſmijertu nje-dželu ſ tomu wuzili, ſo ſu ſtwoje ſečaze ſopjena pſched durjemi ſerchowow roſdawali; w jenej wožadze ſo ſamo na ſerchowje ſpýtachu. Chžichu tač nimo ſwojich wuežbow pſchimjescz ſem-ſcherjam, ſotſiž ſ Božich klužbow a wot rowow pſchihadžachu, tón džiwny troſcht, ſo ſu dufše njebožicžiſtih morwe, zyle morwe hacž poſlednemu ſudnemu dnjej, a někotre do zylia morwe. Tač móže pak cžlowiſka dufcha, fotraž je wodnych Božeho dycha, fotraž je něſchtio wot Božeho ducha, morwa bycž? To ſamo tehdy móžno njeje, hdvž adveniſtojo a druhé ſekh ſ kumſchtom pſchirunanie wo Lazaru a bohatym mužu na něſchtio druhé pſchewobrocža a knieſa Jeſužowe ſlovo ſ kſchija: „Sawěrňe, ja pراجi cži: Dženža budžesch ty ſo mnū hischeze w paradiſu!“ njeđiwaſo na zhlý ſwift a ſrosumjenje biblijkeho měſtna hinal cžitaju. Nadžijam ſo, ſo ani jedyn ſ temſcherjow ſwoj měr a ſtwoju nadžiju, ſ Božeho ſlowa cžerpanu, njeje pſchedat ſa cžlowiſku mudroſcž! — ſ druhich stron wěm, ſo tam wokoło hluboko ſhutni bibliju pſche-phytowarjo, tež ſerbſz, a ſtwoje ſopjenka roſdželuja, ſtwoje knihi a ſpíſy pſchedawaja, a dobre hrivny a kroſche wožadnich ſberaja, ſo býchu je wutreibali ſa ſtwoje ſaměry, a tute měra ſo runu měru a dorasnje pſchecžiwo ſchecžijskej zyrlvi, pſchecžiwo naſchim wožadam. Drje niz, dokež ſu pſchewobredžene, ale dokež ſu na-rečane abo dokež ſu ſobuežucžiwe, kupuja a dawaja naſche ſerbſke žony — tež naſchi mužojo tu a tam — a dželaja tač pſche-

čitivo žebi žamenu. Tuž hladajmy žo tola trošku a budžm ſebe teho wědomni, ſchtož ſm, ſchtož býc čzenu: ſtavý evangeliſte je zyrfuje. — Dozyla, hdyž ſe ſchto ſa mižionſto abo podobne hromadža, praschejny ſo pſchezo ſa dovolnoſću a poruczeniom fararja; a hdyž knihi kupujem, budžm wobhlaſtniwi. „Internazionale Traktatgesellschaft“ je adventiſti naſlaď a „Wachtturmgesellschaft“ je naſlaď khotnych biblijupſcheptowarjow. — Advent je nětke a hdyž pſched nam! Budžm ſebe teho wědomni, ſo adventiſtojo ſedmeho dnja a khotni biblijupſcheptowarjo nam čzedža wſacž teho ſbóžnika Jeſuha Khrystuža, we kótrymž jenicžy je wſcha naſcha ſbóžnoſć wobſamknjenia, a býs kotrehož žana nam data, a ſo čzedža nam dacž druhého, kotrehož drje tež Jeſuha Khrystuža mjenuju, kótrýž pak njeje a njemože býc tón jedyn a jenicžki ſbóžnik a wumóžnik! Vraj, luby kſcheſcijan a luba kſcheſcijanka, čzeský tý tajke měnjenje cžinicz? Budž adventiſta w połnym ſmýžle tuteho ſłowa a dohotuj žwoju wutrobu, žwój dom a žwoju žwójbū ſa teho, kótrýž čze ſ nowa žwój advent džeržec nětke a kótrýž w Božim čaſu — niž po adventiſtiskim a niž po čaſu khotnych biblijupſcheptowarjow — „pſchiúdže k wěcznom“ žudu tých njeſokhutnych dla, ſe žohnovaniom k ludu, kíž jeho ducha ma! — Evangelion 2. adventa da nam mjes druhim tež tuto ſłowo Jeſuha Khrystuža — Luc. 21, 18 — na pucž: „Hladajce ſo, ſo njebyſchce byli ſawjedženi! Pſchetož wjele jich pſchiúdže w mojim mjenje a budže praſicž: Fa žym Khrystuž a tón čaſh je ſo pſchibližał. Njeſhodže tehoſla ſa nimi!“ Groſumisň to? —

— „Pſchedženař“, protyka ſa ſſerbow na leto 1925, je hoſtowy. Kózdy pobožny žerbſki dom ma „Pſchedženař“. Dothe leto jón njebo ſodžijski farar Kſchižan pižasche. Nětko je tute

riane dželo ſa naſch žerbſki lud profeſor Wicžas, ſtudijný direktor w Stollberku, na ſo wſal. Prothka ſa leto 1925 je ſo jemu wujadniye derje radžila. Že pižana tač prawje w ſroſumjenju najlěpſcheje lidoweje myžle. Wožebje budža jón we Porschiskej wožadže kupowacž, dokež je žitvenje njebo fararja Khrigarja we nim wopížane. Tu maſch ſa tunje pjenjeſe rjanu knižku. Šup ſebe tsi, ſo by ju tež jako dař pod božodžeſćowý ſchotom poſožicž možl. Řeježa njech tajki dar tež žwojim libym čzeladnym wobradža! To pomha dobre do luda wužywacž a žerbſku ręcz, kotaž je tu woprawdže rjana a žiwa, ſdžeržecž. Spižaczelej kluſcha wulki kenshazý džak!

T.

— K hodam rjanu dar je nabožna wotkorhowańska žerbſka protyka a žerbſki „Pſchedženař“. Tuž njech njeprachujetej na žanym hoſtowym bližde!

K roſpominanju.

Bojoſež pſched duchami tu — ſapřewanje wſchego duchownego tu. Woboje ſnamjo ſa to, ſo ſo ſbaluja teho jeneho ducha, kótrýž je Bóh. —

*

So ducha — potajkim tež duch! — po wumrěču ſpi kaž morwy, to ja měnjenje ducha, kótrýž nětke hižo ſpi tač, ſo žamoho ſo njeinaje, — a to je wupłod ſleho ſwědomnja: čłowjeſ ſo boſi pſched tym, ſchtož pſchiúdže.

Litowanje.

T. w B. ſa hdyž (21. 12.)

M. w K. ſa Nowe leto (28. 12.)

Samoſtwitih redaktor: farar W y r g a e ſ w Nožacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkno mjeňše a wjetše džéći křesčanskich staršich.

Podawa A r n o š t S e r b o m i l.

XIII. bjesadowanka.

Mamy džensa před sobu muža, kotrehož smy zeznali hižo tehy, hdyž nimo Kaleba wustupi přečiwo džesaćom njewěrny mužam a přečiwo cyłemu rozhorjenemu ludej, zo by ſkitował Božu česć. Je to Josua. Bóh Wótce běše jeho wuzwolił, zo by był po Mójsasowej ſmjerći wjednik Israelskeho ludu. K tajkemu nadawkej njemožeše byé kóždyžkuliž powołany. Dyrbješe to byé muž, na kotrehož ſo móžeše Bóh Wótce ſpušćeć. A tajki běše Josua. Wot młodosće bě wotrostl po boku Mójsasa a wuknješe z lubosću z Božeho zakonja. Lubowaše Boha Wótca a wérješe kóždemu jeho ſłowu. Kak derje je, wot džéćacych lět znać Bože ſlowo! To běše tež zasada młodeho Timotea. II. Tim. 3, 15.

Josua lubowaše Mójsasa; běše jemu swérny pomocník. Někotry młodženec njerad přijima radu a napominanje staršeho. Njerady ſo podrjaduje jeho wjedženju. Ale hdyž přiúdže do zjawnosće, potom hakle po hórkich pruhowanjach ſo dopomina na ſwoju njeſoſlušnosć a zhubjene ſkladnosće. Nan, maé, dobrý přečel ſu naši najwjetſi dobročerjo. Wažee ſebe jich! Josua běše khrobły, njebojazny, wutrajny. Wón ſtajnje z Bohom ličeše.

A ſto trjeba naš ſerbski lud bôle hač tajkich khroblych ſpušćomnych mužow. Młodosć je čas wusywanja. Štož w młodosći wusyjeće, to wam za mužske lěta narunać. Zhubjena młodosć njehoodži ſo z ničim narunać. Josua běše při wšom ponižny. Pola města Haj běše jenož ſěstatřiceći muži padlo. Druhi by ſebe praſil: „To wšak ničo njeje! To běše njebožowny připad!“ A by postajił z nowa wjetſu

ličbu wojakow přečiwo njeprčečeji. Ale Josua nic! Tón padny na zemju a wołaše k njebožekemu Wótcej wo ſmilnosće. Wón wjedžeše, zo ma tu byé někajki hréch luda. K čistemmu kharakterej ſluſa tež čućiwe wubudžene ſwědomjo. Khudži starši z Rakec pósłachu swojego syna do Lipska na wyššu ſulu. Nan běše kowař a porjedžeše wozy a pluhi. Běše hižo 64 lět a přeco hišće ze ſkilenej poſtu drěješe ſo při čežkem kowařskem džěle. Čehodla? Zo by pječa jich syn možl doſtudować. Skoro cyłu ſwoju zaſlužbu pósła ſpočatk kóždeho měsaca ſwojemu ſynej do Lipska a ſam ſo ſpokoji — ze ſuchim khlěbom. Praſach ſo jeho raz: „A ſto ſtuduje waš syn?“ „Lěkařtwo!“ rěkaše wotmoļwjenje. „Kak stary pak je waš syn?“ „Štyriatřiceći lět.“ — Njeprajach ničo wjacy, zo njebych zrudžił wboheho nana. Bórzy potom ſym jěl do Lipska, napraſowach ſo za tym džiwnym ſtudentom a zhonich, zo hižo dawno wjacy njeſtuduje. Hižo někotre lěta běše zastojnik w towarni, ale ſwojego nana wobſudžeše, pjenjezy wot njeho bjerje a wſitko přečinješe. Měješe tutón młodženc někajke ſwědomje? A hdyž to tajki člowjek bjez ſwědomja doſtanje na zamoļwjenju poſne měſtno, kak hrozne ma to ſcěhwki!

Swětna wójna je za to z wottraſacym přikladom. Zakhowajće ſebe ſwědomje čiste. Njewažće male abo najmjeňše přeſtupjenje! Njeprajće, ſcēli něſto zežhal: to njeje ničo! Sy-li towařſa ranił, njemysl ſebe, zo to ničo njeje! To wšo ſu nitki, kiž wopřadu tak, zo drje ſo njehibnje ani při najhóršim njeſkutku. Tehodla kedžbuje ſtajnje na hłos ſwojego ſwědomja!

Budžmy z kharakterom, kajkiž běše Josua. Tak najlepje wukonjamy nadawk ſwojego žiwjenja!